

AB:N LÖYTÖKIRJA

Rasvainen Vauva

ROSALIE BENT

Kasvaminen Vauva

kirjoittanut
Rosalie Bent

Ensimmäinen julkaisu 2025
Tekijänoikeus © Rosalie Bent
Kaikki oikeudet pidätetään.

Mitään osaa tästä julkaisusta ei saa jäljentää,
tallentaa hakujärjestelmään, välittää missään
muodossa, millään tavalla sähköisesti,
mekaanisesti, valokopioimalla, tallentamalla tai
muulla tavoin ilman julkaisijan ja tekijän etukäteen
antamaa kirjallista lupaa.

Kaikki yhtäläisyys kehenkään henkilöön, olipa se
elävä tai kuollut, tai tositapahtumiin on sattumaa.

Otsikko : Kasvaminen vauvana

Tekijä: Rosalie Bent

Toimittaja: Michael Bent

Julkaisija: AB Discovery

© 2025

www.abdiscovery.com.au

Sisällysluettelo

Luku 1: Maailma joka ei koskaan kiirehtinyt	5
Luku 2: Uusi ystävä	8
Luku 3: Seikkailuja yhdessä.....	11
Luku 4: Kasvukivut.....	13
Luku 5: Yökylä yhdessä.....	15
Luku 6: Vauvaystävät, yhdessä erityisiä.....	17
Luku 7: Yhdessä kasvaminen parina.....	19
Luku 8: Vauvojen häät.....	22
Epilogi: Yhdessä, ikuisesti pieniä.....	25

Luku 1: Maailma joka ei koskaan kiirehtinyt

Tässä maailmassa kasvaminen oli valinnaista. Jotkut lapset päättivät kävellä ja puhua ja mennä kouluun aikaisin, kun taas toiset viipyivät vauvaiän pehmeudessa nauttien pienille käsille, pehmeille peitoille ja hellälle huolenpidolle suunnitellun maailman mukavuudesta ja turvallisuudesta. Aika ei vaatinut edistymistä, ja virstanpylväät olivat vain ehdotuksia. Possakäyntikoulutus saattoi odottaa vuosia, jopa vuosikymmeniä, eikä sukupuoli ollut biologian sanelema. Sen valitsivat vanhemmat, usein lapsen kanssa neuvotellen, mutta yleensä rakkauden ja huolenpidon viisaudella.

Kellyn äiti oli tehnyt valintansa huolella. Kun Kelly syntyi pienenä ja hiljaisena, pojan vartalolla, hänen äitinsä oli lempeästi päättänyt, että Kelly kasvatettaisiin tyttöä.

"Sydämesi tietää enemmän kuin kehosi", hän oli kuiskannut pidellen pientä vastasyntynyttä sylissään. Hänen isänsä oli samaa mieltä hymyillen pehmeästi. Yhdessä he hoivattivat Kellyä hänen valitsemaansa sukupuoleen mekoilla, pehmeillä nauhoilla, lempeillä äänillä ja maailmassa, joka oli täynnä hoivaa eikä niinkään opetusta.

Alusta asti he olivat tehneet myös toisen valinnan... Kelly pysyisi vauvana niin kauan kuin tarvitsisi.

"Jotkut lapset kasvavat nopeasti", hänen äitinsä oli sanonut. "Toiset tarvitsevat aikaa. Kelly, sinulla on lupa pysyä pienenä, pysyä pienenä, niin kauan kuin se tekee sinut onnelliseksi."

Tämä päätös tarkoitti, ettei Kellyä pakotettaisi pottaharjoitteluun, kävelyyn ennenaikaisesti tai kouluun hänen ikäistensä lasten kanssa. Sen sijaan hän pysyisi vanhempiensa valitsemassa päiväkodissa, paikassa, joka oli suunniteltu niille, jotka viihtyivät vauvaiän mukavuudessa.

Äiti oli vakuuttanut, että imetys ei ollut vain ravintoa. Se oli lohdun, yhteyden ja emotionaalisen kasvun lähde. Vaikka monet

lapset olivat tässä iässä pulloruokittuja, Kellyn äiti oli päättänyt jatkaa imettämistä.

"On sinun oikeutesi pysyä hoivissa", hän oli selittänyt miehelleen. "Jotkut lapset vieroittivat aikaisemmin, toiset myöhemmin. Ei ole kiirettä." Vielä nyt kolmetoistavuotiaanakin Kelly tunsu äitinsä hoivan lämmön ja turvallisuuden tavalla, johon useimmat hänen päiväkotikaverinsa eivät enää joutuneet.

Kaikki vanhemmat eivät tehneet samoja valintoja. Joitakin lapsia oli kannustettu kasvamaan, kävelemään ja puhumaan ja menemään kouluun normaali-iässä. Toiset olivat pysyneet vauvoina, kuten Kelly, mutta heitä oli ruokittu pullosta tai sekoitettu vanhempisiin taaperoihin. Ja sukupuoli oli tässä maailmassa joustava. Lapsen keho ei sanele heidän identiteettiään, ja vanhemmat ohjasivat heitä lempeästi, joskus mukautuen lapsen persoonallisuuden kehittyessä. Pojat voitiin kasvattaa tytöiksi, tytöt pojiksi, ja ne, joiden identiteetti ei ollut selvä, saattoivat tutkia vapaasti, aina tuettuina.

Kelly tiesi olevansa erilainen. Hän oli yksi harvoista päiväkodissaan, jotka olivat edelleen täysin rintaruokittuja, ryömivät edelleen taaperoiden sijaan, olivat edelleen niin pieniä, että jopa nuorimmat vauvat kohosivat hänen yläpuolelleen. Ja silti tässä maailmassa hän oli turvassa. Hänellä oli peittonsa, pehmolelunsa, suosikkikunnelinsa ja -leikkikenttensä sekä varmuus vanhempiensa rakkaudesta.

Ryömiessään pehmeillä matoilla sinä aamuna hän pysähtyi leikkikentän reunalle ja katseli ympärilleen. Siellä oli taaperoita polskimassa vedessä, vauvoja kasaamassa palikoita, muutama vanhempi lapsi taaperoi varovasti pehmustettuja käytäviä pitkin. Jokaisen lapsen annettiin kasvaa tai olla kasvamatta tarpeidensa ja vanhempiensa ohjauksen mukaan. Sukupuoli, koko, taidot ja jopa vieroitus olivat kaikki valintakysymyksiä. Kelly oli toistaiseksi tyttö pienessä ruumiissa, yhä äitinsä rinnalla ravittuna, yhä vauva maailmassa, joka ymmärsi pienenä pysymisen kauneuden.

Ja silti, jopa mukavuutta ja hyväksyntää ajatellen suunnitellussa paikassa, Kelly tunsu pientä, sanatonta uteliaisuutta.

Hän oli tietoinen kehostaan, itsensä ja muiden vauvojen välisistä eroista ja murrosiän kuiskailevista kysymyksistä. Mihin häntä varten oli tarkoitettu, hän joskus mietti? Mitä hänelle tapahtuisi hänen kasvaessaan, jos hän koskaan kasvaisi? Mutta nuo ajatukset olivat hiljaisia, kuin pehmeät kaiut lämpimässä ja turvallisessa huoneessa. Nyt hän oli tyytyväinen ryömimiseen, leikkimiseen ja olemaan juuri sellainen kuin oli.

Tämä oli maailma ilman kiirettä, ilman painetta. Ja Kelly, turvallisesti äitinsä rakkauden suojissa, sai pysyä juuri sellaisena kuin hänen pitikin olla.

Luku 2: Uusi ystävä

Aamuaurinko tulvi pehmeästi päiväkodin ikkunoista sisään ja heijasti pastellisävyisiä mattoja ja värikkäitä tunteleita, joissa lapset leikkivät. Kelly oli juuri juonut aamiaispullonsa loppuun ja ryöminyt pehmeää lattiaa pitkin leikkialueelle, pienet kätensä hipaisten tuttuja leluja ja pehmustetun leikkialtaan reunoja. Hän rakasti näitä aamuja, jolloin huone oli hiljainen ja tyyni, muut lapset saapuivat hitaasti ja kaikki tuntui turvalliselta ja lämpimältä.

Sinä päivänä oli joku uusi. Sisäänkäynnille oli ilmestynyt pieni, ujo hahmo kahden henkilökunnan jäsenen opastamana. Kelly pysähtyi ja tarkasteli tulokasta suurilla silmillään. Tyttö oli pieni, niin pieni, että hän melkein leijui lattian yläpuolella. Hänen tummat hiuksensa laskeutuivat pehmeästi hartioille, ja hänen silmissään oli varovainen uteliaisuus.

– Hei, Kelly sanoi hiljaa ja ryömi lähemmäs. – Olen Kelly.

Tyttö katsoi ylös säpsähtäneenä, ja sitten pieni, epäröivä hymy levisi hänen kasvoilleen. ”Minä olen... Belinda”, hän kuiskasi. Hänen äänensä oli tuskin kuiskimista korkeampi, herkkä ja varovainen, ikään kuin testaten, oliko turvallista puhua.

Kellyn pieni sydän värisi. Belindassa oli jotain tuttua, jotain, mikä sai hänet tuntemaan olonsa heti mukavaksi. Hän ojensi kätensä, kämmen auki matolla.

”Haluatko leikkiä?” hän kysyi.

Belinda epäröi hetken ja nyökkäsi sitten. Hitaasti hän ryömi eteenpäin ja laittoi pienen kätensä Kellyn käteen. Henkilökunnan jäsenet hymyilivät hiljaa lähellä ja huomasivat heidän välisen välittömän yhteyden.

Loppuaamu kului kikatusten, ryömimisen ja yhteisen tutkimusmatkailun sumussa. Tytöt kuljeskelivat tunneleissa yhdessä, rinnakkain, kädet hipaisten toisiaan mutkissa ja käännöksissä. Kelly näytti Belindalle hänen lempipiilopaikkansa, ja Belinda paljasti ujusti kotoa tuomansa pehmeän peiton.

Välipalan aikana he istuivat lähekkäin matoilla ja jakoivat pieniä leluja ja palikoita. Leikin keskelläkin Kelly huomasi heidän välisensä yhtäläisyydet. Molemmat olivat ikäisekseen melko pieniä, molemmat täysin infantiileja käytöksessään ja molemmat edelleen riippuvaisia henkilökunnan hellästä hoidosta ja ohjauksesta.

"Pidätkö palikoista?" Kelly kysyi pinotessaan kaksi kuutiota päällekkäin.

Belinda nyökkäsi innokkaasti. "Kyllä! Rakentaa lisää?"

Yhdessä he rakensivat torneja, purkivat ne ja rakensivat ne uudelleen. Jokaista sortumaa seurasi naurunremakka, joka kaikui hiljaa huoneessa. Näinä hetkinä Kelly tunsu jotain, mitä hän ei ollut koskaan ennen tuntenut – lohtua ja luottamusta sekoittuneena jännitykseen jonkun löytämisestä, joka ymmärsi hänen maailmaansa täydellisesti.

Möhemmin lepoajalla tytöt käpertyivät pehmeälle matolle vierekkäin yhteisen viltin alle. Kelly tönäisi heitä kevyesti olkapäällään. Belinda nojasi vastaukseksi häneen ja sulki silmänsä hetkeksi. Kosketuksen lämpö, viltin yhteinen turvallisuus täytti Kellyn hiljaisella, sanoin kuvaamattomalla ilolla.

Henkilökunta tarkkaili keskeyttämättä ja ymmärsi, että jotain harvinaista oli alkanut, todellinen toveruus, joka perustui keskinäiseen välittämiseen ja lohtuun. Tässä maailmassa, jossa kasvaminen oli vapaaehtoista ja lasten annettiin viipyä vauvaiässä niin kauan kuin oli tarpeen, tällaiset ystävyysuhteet olivat kallisarvoisia.

Kelly katsoi alas Belindaan, jonka pienet sormet hipaisivat peiton reunaa. Hän ei vielä tiennyt, kuinka kauan tämä ystävyys kestäisi tai minne se johtaisi, mutta yhdestä asiasta hän oli varma: hän halusi jakaa maailmansa, rutiininsa ja päivänsä Belindan kanssa. Yhdessä ryömimisen, tunnelien ja leikkipaikkojen löytämisen rinnakkain tuoma lohtu oli hänelle ennennäkemätön ilo.

Ja iltapäivän auringon alkaessa lämmittää huonetta, kaksi tyttöä, pieniä ja hauraita mutta omalla tavallaan rohkeita, jatkoivat yhdessä tutkimista, kaksi vauvaa maailmassa, joka antoi heidän pysyä pieninä, turvallisina ja loputtoman uteliaina.

Luku 3: Seikkailuja yhdessä

Seuraavana aamuna Kelly heräsi pehmeään auringonvaloon, joka lankesi hänen pinnasänkyynsä. Hän haukotteli, venytteli pieniä käsivarsiaan ja ajatteli heti Belindaa. Eilisen pelin muisto ja kuiskattu nauru lämmittivät yhä hänen rintaansa. Hän ryömi nopeasti pehmeiden mattojen yli ja saapui leikkialueelle, jossa Belinda jo tutki värikkäiden tunnelien riviä.

"Hyvää huomenta!" Kelly huudahti hiljaa.

Belinda kääntyi, ja hänen ujo hymynsä kukoisti vilkuttaessaan. "Huomenta... Kelly."

Epäröimättä tytöt tarttuivat käsistä ja sukelsivat yhdessä tunneleihin. He ryömivät rinnakkain, heidän pienet vartalonsa liukuivat mutkien ja kaarien läpi harjoitellun helposti. Aina silloin tällöin he törmäsivät vahingossa hartioihinsa tai hipaisivat käsiään, ja naurut puhkesivat kaikuen kirkkaanvärississä putkissa.

"Oletpa tosi nopea!" Belinda huudahti, kun Kelly syöksyi eteenpäin pehmeälle poistumismatolle.

Kelly kikattui ja odotti ystäväänsä. "Voimme mennä yhdessä! Pidä kädestäni kiinni!" hän sanoi, ja he ryömivät ulos tunnelista rinnakkain. Yhdessä liikkumisen, tutkimisen ja näiden löytöjen jakamisen pieni jännitys oli täysin erilainen kuin mikään, mitä Kelly oli aiemmin kokenut.

Tunneleista he siirtyivät leikkialtaisiin, joissa vesi roiski pehmeästi pehmustetulla lattialla. Kelly ja Belinda astuivat varovasti mataliin altaisiin, heidän pienet kätensä kurottivat kelluvia leluja kohti. He rakensivat vaahtomuovipalikoista torneja, kaatoivat ne ilosta ja rakensivat ne uudelleen hiljaisella päättäväisyydellä.

"Kaatoit sen!" Kelly huudahti nauraen.

Belinda kikattui ja kauhoi palan maasta. "Sitten rakennamme uudelleen! Yhdessä!"

Yhdessä he pinosivat palikoita yhä korkeammalle ja korkeammalle auttaen toisiaan tasapainottamaan palasia. Kun tornit kaatuivat, he tarttuivat kädestä pitäen ja nauroivat, heidän äänensä

sekoittuivat kuin pienet kellot. Noina hetkinä Kelly tunsi epätavallista tyyneyttä ja varmuutta. Hän oli juuri siellä, missä hän kuuluikin, jonkun kanssa, joka ymmärsi häntä täysin.

Myöhemmin, kun henkilökunta toi esiin peittoja ja pehmeitä alustoja hetken lepoa varten, tytöt käpertyivät vierekkäin. Belinda kietoi pienen peittonsa heidän molempien ympärille, ja Kelly laski päänsä ystävänsä olkapäätä vasten. He kuiskasivat hiljaa ja jakoivat pieniä salaisuuksia lempileluistaan ja lempipaikoistaan tunneleissa.

– Tykkään ryömisestä kanssasi, Kelly sanoi hiljaa.

Belinda hymyili ja pyyhkäisi hiussuortuvan silmiltään. ”Minä myös... sinä teet tästä hauskeempaa.”

Henkilökunnalle se oli tavallinen päivä päiväkodissa. Mutta Kellylle ja Belindalle oli alkanut jotain ainutlaatuista, toveruus, joka ulottui leikkiä pidemmälle. He löysivät luottamusta, turvallisuutta ja iloa toistensa läsnäolosta. Heidän välinen yhteys oli hienovarainen mutta kiistaton, sanaton ymmärrys siitä, että tapahtuipa mitä tahansa, he kohtaisivat maailman yhdessä, yksi pieni seikkailu kerrallaan.

Iltapäivän auringon paistaessa ikkunoista sisään tyttöjen palattua tunneleihin käsi kädessä, nauraen, tutkien ja ryömien rinnakkain. Tässä maailmassa, jossa kasvaminen oli valinnaista, jossa huolenpito ja mukavuus olivat itsenäisyyden edelle, Kelly oli löytänyt ensimmäisen todellisen ystävänsä. Ja Belindan kohdalla tilanne oli sama: kumppanin, joka liikkui hänen tahdissaan, ymmärsi hänen maailmaansa ja jakoi pienenä, turvallisena ja loputtomasti uteliaana pysymisen taian.

Päivän päättyessä Kelly tunsi rinnassaan lepattavan lämmön, jollaista hän ei ollut koskaan ennen tuntenut. Se ei ollut vain onnellisuutta. Se oli yhteenkuuluvuuden tunnetta, yhteyttä ja hiljaista varmuutta siitä, että ainakin tänään hän oli juuri siellä, missä hänen oli tarkoitus olla.

Luku 4: Kasvukivut

Aika kului, vaikkakin se kulki eri tavalla lasten kuten Kellyn ja Belindan kohdalla. Aikataulun mukaan he olivat nyt varhaisteini-iässä, mutta muuten he pysyivät vauvoina – koostaan, leikistään ja rutiineistaan huolimatta. Päivähoito oli edelleen heidän maailmansa, ja tunnelit, leikkikalliot ja pehmustetut matot tuntuivat yhtä taianomaisilta kuin aina ennenkin.

Silti jokin oli muuttumassa. Kelly huomasi sen ensimmäisen kerran eräänä aamuna ryömiessään pehmeitä mattoja pitkin tervehtimään Belindaa. Hänen kehonsa tuntui erilaiselta, oudolta tavoilla, joita hän ei ymmärtänyt. Joskus hänen rintansa tuntui kireältä ja oudolta, ja hän oli tietoinen alavartalonsa muutoksista – erektioista – jotka tekivät hänestä uteliaan ja hieman nolostuneen. Hänelle ei ollut koskaan opetettu näistä asioista, eikä hänen kaltaisilleen lapsille ollut kirjoja.

"Belinda..." hän kuiskasi heidän istuessaan yhdessä pinoamassa vaahtomuoviahkoja. "Jokin... tuntuu oudolta."

Belinda kallistaa päätään ja kulmakarvat kurtussa. "Outoa miten?"

"Minä... minä en ymmärrä... kehoani", Kelly mumisi ja vilkaisi alas. "Se... siitä tulee... outoa joskus."

Belinda mietti hetken ja ojensi sitten kätensä ottaakseen Kellyn kädestä kiinni. "Minunkin", hän sanoi pehmeästi. "Se on... hämmentävää. Mutta luulen, että se on normaalia... ehkä?"

Tytöt istuivat hetken hiljaa kädet ristissä, epävarmoina mutta toistensa läsnäolon lohduttamina. Hämmennyksestä huolimatta yhdessäolo teki siitä vähemmän pelottavaa. Heidän ystävyytensä oli aina perustunut luottamukseen, ja nyt tuosta luottamuksesta tuli elinehto, kun heidän kehonsa alkoivat muuttua pienillä, hämmentävillä tavoilla.

Leikin aikana he huomasivat joskus näitä outoja tuntemuksia. Kelly pysähtyi kesken ryömimisen, hänen ajatuksensa olivat hajamielisiä, ja Belinda ojensi kätensä ja hipaisi ystävänsä kättä

rauhoitellakseen häntä. Henkilökunta huomasi epäröinnin hetket, mutta tulkitsi ne pikemminkin normaaliksi infantiiliksi epävarmuudeksi kuin joksikin muuksi. Loppujen lopuksi lasten tässä maailmassa annettiin pysyä pieninä, ja heidän ympärillään olevat aikuiset asettivat lohdun ja ohjauksen selittämisen edelle.

Imetys oli edelleen turvallisuuden lähde, ei vain ravinnonlähde. Kelly lepäsi äitinsä rinnalla lyhyiden taukojen aikana antaen lämmön ja rytmin rauhoittaa hämmennyksen tunnettaan. Belinda teki samoin hoitajansa kanssa, ja joskus he istuivat vierekkäin juoden hiljaa, kädet harjaten, löytäen rauhoitusta rituaalin tutusta luonteesta.

Murrosiän pienistä haasteista huolimatta Kelly ja Belinda löysivät keinoja jatkaa seikkailujaan. Ryömimällä tunneleissa, pinoamalla palikoita, polskimalla matalien vesien kuopissa he jatkoivat liikkumista ja leikkimistä yhdessä, oppien tasapainottamaan tunteitaan ja uteliaisuuttaan muuttuvia kehojaan kohtaan.

Joskus päiväunien tai hiljaisten hetkien jälkeen Kelly kuiskasi: "En ymmärrä tätä... mutta tunnen oloni turvalliseksi kanssasi."

Belinda nyökkäsi ja hymyili pehmeästi. "Minä myös... me selvitämme sen yhdessä."

Ja yhdessä he tekivätkin niin. Maailmassa, jossa kasvaminen oli valinnaista, sukupuoli muuttui ja lapsuus saattoi kestää niin kauan kuin oli tarpeen, Kelly ja Belinda löysivät paitsi ystävyyttä myös lohtua, ymmärrystä ja turvallisen tilan tutkia kasvavien kehojen mukanaan tuomia outoja uusia tunteita. Vaikka se oli hämmentävää, he eivät koskaan olleet yksin.

Luku 5: Yökylä yhdessä

Päiväkodissa oli hiljainen iltapäivä, aurinko paistoi vinosti ikkunoista ja maalasi kultaisia läikkiä pehmeisiin mattoihin ja leikkিতunneleihin. Kelly ja Belinda olivat viettäneet päivän ryömimällä, torneja rakentamalla ja polskutteleamalla mataliin vesikuoppiin. Nyt oli aika erityiselle herkulle – henkilökunnan järjestämälle yöpymisvierailulle lapsille, jotka olivat erityisen läheisiä ystäviä.

Kelly tunsi jännityksen väristyksen ryömiessään kohti pehmeää viltin nurkkausta, jossa Belinda jo istui halaten lempipehmoleluaan. Hän pysähtyi ja huomasi jälleen kerran oudot tuntemukset, joita hänen kehonsa joskus antoi – kireyttä, lämpöä, hämmennystä. Se sai hänet tuntemaan olonsa hieman hermostuneeksi, mutta Belindan näkeminen helpotti hengittämistä.

Belinda katsoi ylös ja hymyili ujosti. "Olet täällä!"

"En kaipaisi sitä", Kelly kuiskasi, siirtyi lähemmäs ja käpertyi ystävänsä viereen.

Henkilökunta oli valmistanut tytöille pehmeät alustat, peitot ja tyynyt. He jakoivat yhden peiton, joka oli kiedottu heidän ympärilleen, jotta heidän pienet kehonsa pysyisivät lämpiminä ja mukavina. Kelly ojensi vaistomaisesti kätensä ja hipaisi sormiaan Belindan kättä vasten. Belinda tarttui ystävänsä käteen hellästi ja piti sitä hiljaa ja varmasti.

"Tuntuu... mukavalta", Kelly mumisi lähes kuiskaukselta. "Olla näin lähellä."

Belinda nyökkäsi. "Kyllä... turvassa."

Hetken aikaa he puhuivat hiljaa päivän lempihetkistään, tunneleista, korttelitorneista ja vesikuopan loiskumisesta. Sitten, kun hiljaisuus laskeutui huoneeseen, Kelly epäröi ennen kuin puhui uudelleen.

"Belinda... joskus kehoni tuntuu... oudolta. En... ymmärrä sitä", hän sanoi pehmeästi, kääntyen hieman ystävänsä kohti.

Belinda puristi hänen kättään hellästi. "Minunkin. Se on... hämmentävää. Mutta olemme yhdessä. Se auttaa."

Kelly tunsi helpotuksen aallon. Vaikka hän ei täysin ymmärtänyt kehoaan, hän ei enää tuntenut oloaan yksinäiseksi. Hän ymmärsi, että olipa tilanne kuinka hämmentävä, hän voi aina luottaa Belindan lohtuun.

Tytöt painautuivat peittoon ja käpertyivät lähelle. He kuiskasivat pieniä vitsejä, jakoivat tarinoita lempileluistaan ja kikattisivat hiljaa, kun pehmolelu kaatui tai torni romahti. Maailma peiton ulkopuolella tuntui kaukaiselta. Täällä he olivat vain kaksi pientä ja hoivattua vauvaa, jotka tutkivat ystävyyttä, luottamusta ja ensimmäisiä syvän emotionaalisen yhteyden hetkiä.

Huoneen hiljentyessä ja muiden lasten vaipuessa uneen Kelly laski päänsä Belindan olkapäälle. Hän tunsi lämpöä ja turvallisuutta tavalla, jota hän ei ollut koskaan ennen tuntenut. Oudot, hämmentävät tuntemukset hänen kehossaan olivat edelleen läsnä, mutta ne tuntuivat pienemmiltä ja hallittavilta, koska hän ei kohdannut niitä yksin.

Belinda kuiskasi hiljaa, melkein itsekseen: "Kyllä me selvitämme sen... yhdessä."

Kelly hymyili, sanat painuivat hänen sydämeensä. "Yhdessä", hän toisti.

Iltapäivän auringon lempeässä loisteessa kaksi ystävää käpertyi yhteisen viltin alle, toistensa läsnäolon lohduttamina. Maailmassa, jossa kasvaminen oli vapaaehtoista, jossa jokainen lapsi sai edetä omaan tahtiinsa, Kelly ja Belinda olivat löytäneet jotain ainutlaatuista: luottamuksen ja ilon tiedosta, että olipa maailma tai heidän oma kehonsa kuinka hämmentävä tai outo tahansa, he kohtaaisivat sen rinnakkain.

Luku 6: Vauvaystävät, yhdessä erityisiä

Aurinko paistoi lämpimästi sinä aamuna ja virtasi leikkimattoja pitkin Kellyn ryömiessä päiväkotihuoneeseen. Belinda odotti jo pehmeän viltin päällä leikkialtaan lähellä. Nähdessään Kellyn hänen silmänsä loistivat ja hän ojensi pienen kätensä.

"Hei, Kelly!" Belinda sanoi hiljaisella innostuksella.

Kelly ryömi innokkaasti Belindan luo ja otti tätä kädestä kiinni. "Hei... haluatko mennä tunneleihin ensin?"

Belinda nyökkäsi, ja yhdessä he aloittivat aamuseikkailunsa. Tutkiessaan ympäristöä heidän välilleen oli alkanut kasvaa jotain uutta: lempeä, sanaton side, joka tuntui erilaiselta kuin muiden vauvojen ystävyysuhteet. He nauroivat enemmän, jakoivat leluja pyytämättä ja usein pitivät kädestä kiinni liikkuessaan leikkialueelta tunneliin, palikoilta matoille.

Henkilökunta huomasi sen. He hymyilivät hiljaa toisilleen. "He muodostavat jotakin... erityistä seuraa", yksi sanoi.

Toinen lisäsi: "Se on kuin heidän oma versionsa deittailusta. Kaksi vauvaa oppimassa, mitä jonkun hyvin harkitulla ja jatkuvalla tavalla välittäminen tarkoittaa."

Kelly ja Belinda eivät tienneet tarkalleen, mitä "deittailu" tarkoitti. Mutta he ymmärsivät halun olla yhdessä, onnellisemman rinnakkaisviimeistelyn ja toistensa läsnäolon lohdun tunteet. Joskus he jakoivat viltin lepotauoilla, hipasivat hartioita, pitivät kädestä kiinni ja kuiskasivat toisilleen. He nauttivat pienistä rituaaleista, kuten siitä, että he tarjosivat toisilleen ensin kortteleita, odottivat toisen ryömivän tunnelin läpi edellään tai kikattelivat, kun he vahingossa roiskivat toisiaan vesikuoppaan.

Välipala-aikaan Kelly ojensi Belindan lempipalikkansa. Belinda hymyili ja ojensi hänelle vastineeksi pienen pehmolelun. Nämä pienet, hellät ja lempeät vuorovaikutukset olivat tapa, jolla

vauvat osoittivat kiintymystä, rakkauden muotoa, jota vanhemmat ja hoitajat ymmärsivät ja kannustivat.

Päiväunien aikana tytöt käpertyivät yhteisen viltin alle. Kelly nojasi päätään kevyesti Belindan olkapäätä vasten. ”Pidän siitä, että olen kanssasi”, hän kuiskasi.

Belinda ojensi kätensä ja silitti Kellyn pientä kättä. ”Minäkin tykkään olla kanssasi... aina.”

Tässä maailmassa, jossa vauvat saattoivat pysyä vauvoina niin kauan kuin oli tarpeen, heidän välinen side oli täysin sopiva. Vanhemmat ymmärsivät, että nämä yhteydet – vaikkakin ne erosivat aikuisten suhteista – olivat luottamuksen, rakkauden ja emotionaalisen turvallisuuden perusta. Vauvojen pienet eleet, halaukset ja yhteiset rutiinit tunnistettiin kiintymyssuhteen varhaisimmiksi ilmaisuiksi, jotka voisivat jonain päivänä kasvaa syvemmäksi ystävyydeksi ja lopulta elinikäiseksi kumppanuudeksi.

Iltapäivän kuluessa Kelly ja Belinda jatkoivat yhdessä tutkimista, leikkimistä ja lepoa. Heidän naurunsa kaikui hiljaa päiväkodissa, heidän pienet kätensä hipaisivat toisiaan yhä uudelleen, jatkuvana muistutuksena heidän rakentamastaan rakkaudesta.

Vaikka heidän muuttuvat kehonsa aiheuttivat pieniä hämmennyksiä – Kelly huomasi joskus outoja tuntemuksia, joita hän ei vielä ymmärtänyt, ja Belinda havaitsi samanlaisia tuntemuksia – tytöt luottivat toisiinsa löytääkseen lohtua. Kädestä pitäen, peittoja jakaen ja kikattaen pienten kommellusten keskellä he oppivat jotakin syvällistä: että rakkaus voi olla lempeää, hoivaavaa ja täysin yhteensopivaa jäljellä olevien vauvojen kanssa.

Auringon laskiessa Kelly ja Belinda olivat taas käpertyneinä yhteen, väsyneinä mutta onnellisina. He eivät tarvinneet sanoja kuvaillakseen tunteitaan. Heidän läheisyytensä, jaettu ilonsa ja luottamuksensa toisiinsa riittivät. Vanhempien ja hoitajien silmissä tämä oli rakkautta – viatonta, hellää ja täydellisesti heidän maailmaansa sopivaa.

Ja Kellylle ja Belindalle se oli kaikki kaikessa.

Luku 7: Yhdessä kasvaminen parina

Päivät päiväkodissa olivat asettuneet lempeään rytmiin, mutta Kellylle ja Belindalle oli alkanut kukoistaa jotain uutta. He eivät olleet enää vain ystäviä. Heistä oli tullut erottamattomat, pieni pari, joka liikkui yhdessä, leikki yhdessä ja lepäsi rinnakkain.

Eräänä iltapäivänä henkilökunta ehdotti erityisjärjestelyä: valvottuja yökyläilyjä kahdelle lähimmälle kumppanille. Kellyn sydän hakkasi, kun hän ryömi heille valmistettuun pehmeään nurkkaan, jossa alustat ja peitot oli aseteltu vain hänelle ja Belindalle. Belinda oli jo siellä, hänen pienet kätensä silittivät yhteistä peittoa.

"Hei", Kelly kuiskasi ja ryömi lähemmäs.

Belinda otti heti yhteyttä. "Hei... oletko valmis?"

He asettuivat peiton alle yhdessä, päät melkein koskettivat toisiaan, kädet hipaisten toisiaan heidän säätäessään asentoaan. Henkilökunta hymyili hiljaa ja huomasi, kuinka luonnollisesti he olivat sopeutuneet olemaan läheisiä koko ajan. Aikuisille se oli selvää. Tämä oli romanttisen parin vauvaversio kahden vauvan välillä, joiden hoiva, lohtu ja ilo olivat kietoutuneet toisiinsa.

Illan aikana tytöt tutkivat yhdessä uusia rutiineja. Kylpyhetki oli yhteinen seikkailu: he kikattelivat lämpimän veden liplatessa heidän pieniä kehojaan, ojensivat toisilleen pehmeitä pesulappuja ja polskivat varovasti samalla nauraen pienimmillekin kommelluksille. He pitivät kädestä kiinni kiivetessään ammeeseen ja sieltä pois, ja kun kylpy oli ohi, henkilökunta kääri heidät yhteen suureen, pehmeään pyyhkeeseen.

"On hauskaa... tehdä tätä kanssasi", Kelly kuiskasi nojaten Belindan olkapäähän.

Belinda hymyili ja pyyhkäisi märän hiussuortuvan kasvoiltaan. "Pidän siitä, että olen kanssasi... koko ajan."

Jopa nukkumaanmeno aika noudatti samaa yhdessäolon kaavaa. Heidän pinnasängyt asetettiin vierekkäin, ja molempien

päällä oli suuri yhteinen viltti. He painautuivat hellästi pehmeisiin peittoihin, jakoivat pehmoleluja ja kuiskasivat hiljaa päivän seikkailuista. Heidän kätensä pysyivät yhdistettyinä, jatkuvana muistutuksena heidän tuntemastaan läheisyydestä.

Vanhemmat huomasivat siteen heti. Kellyn äiti tarkkaili, kuinka hänen tyttärensä silmät loistivat aina, kun Belinda ryömi lähelle. Belindan isä näki, kuinka luonnollisesti tytöt lohduttivat toisiaan, heidän pienet eleet heijastivat välittämistä, kiintymystä ja omistautumista. Keskusteltuaan vanhemmat olivat yhtä mieltä siitä, että kyseessä oli pariskunnan vauvaversio. Heidän rakkautensa oli viatonta, lempeää ja täysin yhteensopivaa jäljellä olevien vauvojen kanssa.

Vaikka murrosikä toi mukanaan hämmennyksen hetkiä, outoja tuntemuksia Kellyn kehossa ja vähäisen tietoisuuden itsensä ja Belindan välisistä eroista, he lohduttivat toisiaan. Belinda puristi Kellyn kättä, kuiskasi hiljaa tai halasi heitä hellästi, jolloin hämmentävät tunteet tuntuivat pienemmiltä ja helpommin hallittavilta.

Illan päätteeksi Kelly kuiskasi uneliaasti yhteisen viltin alle käpertyneinä: "Olen iloinen... että olemme yhdessä."

Belinda hymyili uneliaaseen hymyynsä. "Minä myös... ikuisesti."

Henkilökunta ja vanhemmat katselivat hiljaa, sydämet täynnä elettä. Tässä maailmassa, jossa aikuistuminen oli vapaaehtoista, jossa vauvat saattoivat pysyä vauvoina loputtomiin, Kelly ja Belinda olivat löytäneet jotain ainutlaatuista. Syvimmän mahdollisen toveruuden. He olivat pari, tiimi ja heistä huolehtivien aikuisten silmissä romanttisen parin vauvaversio, jossa oli yhteiset rutiinit, yökyläilyt ja jonkun heitä täysin rakastavan henkilön hellä, jatkuva läsnäolo.

Ja Kellylle ja Belindalle mikään muu ei merkinnyt. Yhdessä he olivat turvassa, onnellisia ja loputtoman lohdutuksen kokeneita, löytäen kiintymyksen, luottamuksen ja rakkauden todellisen merkityksen maailmassa, joka antoi heidän pysyä juuri sellaisina kuin he olivat.

Luku 8: Vauvojen häät

Aurinko paistoi lempeästi päiväkodin ikkunoista henkilökunnan valmistautuessa erityiseen päivään. Kelly ja Belinda, nyt erottamattomat, olivat juhlimassa ainutlaatuista virstanpylvästä: "häitä", lempeää tunnustusta heidän välilleen muodostuneelle syvälle siteelle. Eivät häitä siinä mielessä kuin aikuiset ne ymmärsivät, vaan seremoniaa, jossa tunnustettaisiin, että vauvat olivat nyt virallisesti pari, pari hoitajiensa ja vanhempiensa silmissä.

Kelly ryömi koristeltuun nurkkaan, hänen pienet kätensä hipaisivat pehmeitä nauhoja ja pehmoleluja, jotka oli järjestetty pienen käytävän muotoon. Belinda oli jo siellä, näyttäen ujolta mutta innostuneelta, pidellen lempipeittoaan. Kun heidän katseensa kohtasivat, he hymyilivät leveästi ja tarttuivat toistensa käsiin.

Henkilökunta selitti lempeästi, mitä tapahtui. "Tänään juhlimme ystävyystänne ja rakkauttanne. Olette yhdessä parina, välittäen toisistanne ja jakaen päiviänne."

Kellyn äiti polvistui tyttärensä viereen ja harjasi tämän hiuksia hellästi. "Sinä ja Belinda olette aina pitäneet toisistanne huolta. Tänään vasta alamme tajuta, kuinka erityistä se on."

Belindan isä nyökkäsi hymyillen. "Tämä on teidän päivänne, pikkuiset. Olette pari, ja olemme ylpeitä siteestänne."

Seremonia oli yksinkertainen mutta lämminhenkinen. Vauvat pitivät toisiaan kädestä, kun henkilökunta kietoi hellästi pehmeitä nauhoja heidän harteilleen symboloimaan heidän yhteyttään. He ryömisivät vierekkäin pienen, kukilla koristellun tunnelin läpi nauraen tutuille käännteille ja mutkille. Pehmolelut reunustivat "käytävää", ja kun he saapuivat päähän, henkilökunta ilmoitti: "Kelly ja Belinda, te olette nyt virallisesti pari. Toivon, että pidätte aina huolta toisistanne ja jaatte päiviänne yhdessä."

Vauvat taputtivat käsiään yhteen ilosta ja ryömisivät sitten suoraan lempileikkialueelleen. Tunneleiden, palikoiden ja naurun täyttämän päivän jälkeen oli aika seuraavalle rituaalille: nukkumaanmenolle.

Sinä yönä he käpertyivät samaan pinnasänkyyn, suuri yhteinen viltti peitettynä heidän päälleen. He painautuivat lähelle toisiaan, pitivät kädestä kiinni ja kuiskasivat hiljaa päivästä. Belindan läsnäolon lämpö lievitti pieniä hämmennyksen tunteita, joita Kelly yhä tunsu kehoaan kohtaan.

"Olet vauvakumppanini", Kelly kuiskasi.

Belinda hymyili uneliaasti. "Sinäkin olet minun... ikuisesti."

Seuraavana aamuna oli yhteisiä rutiineja – yhteinen kylpyhetki, rinnakkain ruokinta, vaippojen vaihto huolehtivan henkilökunnan hellästi hoitamien käsien toimesta. Jokainen teko oli ilmaus heidän siteestään. Kelly ojensi Belindalle hänen lempipesulappunsa, ja Belinda tarjosi pienen lelun vastineeksi. Pienimmissäkin hetkissä heidän rakkautensa ja toveruutensa olivat selkeitä.

Vanhemmat katselivat ylpeänä. Vauvat olivat erottamattomia, tukivat toisiaan, saivat lohtua toisistaan ja kukoistivat maailmassa, joka antoi heidän pysyä vauvoina ja samalla luoda emotionaalisia kiintymyssuhteita. Ulkopuolisille se saattoi näyttää epätavalliselta, mutta tässä yhteiskunnassa se oli luonnollista, hoivaavaa ja juhlistettua.

Päivien muuttuessa viikoiksi Kelly ja Belinda jatkoivat yhteisiä rutiinejaan yöpymisten, leikkien, kylvyjen, ruokinnan ja halausten kera. Heistä tuli päivä päivältä läheisempiä, pari joka suhteessa, ja heidän siteensä tunnistivat vanhemmat, henkilökunta ja he itse. Murrosikä toi mukanaan edelleen pieniä hämmennyksiä ja uteliaisuuksia, mutta ne pehmenivät aina yhteisen elämän luottamuksen ja lohdun ansiosta.

Ja niin, maailmassa, jossa aikuistuminen oli valinnaista, Kelly ja Belinda elivät juuri niin kuin he olivat aina toivoneet: yhdessä, turvassa ja syvästi rakastettuina. Heidän "häitään" ei nähty askeleen kohti aikuisuutta, vaan juhlistaa heidän toveruuttaan, lupausta kohdata elämä joukkueena ja alku elinikäiselle matkalle rinnakkain, yhdessä ruokittuina, hoidettuina ja vaalittuina.

Epilogi: Yhdessä, ikuisesti pieniä

Vuodet kuluivat, vaikka aika tuntui erilaiselta Kellyn ja Belindan kaltaisten lasten maailmassa. Aikajärjestyksessä he kasvoivat. Kalenterin mukaan he olivat teini-ikäisiä, mutta muuten he pysyivät vauvoina: pieninä, rintaruokittuina, hoidettuina ja turvassa. Heidän päivänsä jatkuivat lempeässä rytmissä, jonka he olivat aina tunteneet ryömien tunneleissa, pinoten palikoita, polskien matalissa altaissa ja tutkien pehmustettuja leikkialtaita rinnakkain.

Heidän siteensä, jota juhlittiin pienissä "häissä" vuosia aiemmin, oli vain syventynyt. He jakoivat pinnasängyt yökyläilyjen aikana, käpertyivät suurten peittojen alle ja kuiskasivat hiljaa pienistä päivittäisistä seikkailuistaan. Kylpyhetki oli edelleen yhteinen ilo, täynnä kikatusta ja huolellista kädestä pitelemistä, ja ruokailuhetket olivat rauhallisia, lohduttavia rituaaleja, joissa he istuivat vierekkäin hoitajien ja vanhempien tukemina, jotka ymmärsivät heidän yhteytensä syvyyden.

Murrosikä toi mukanaan edelleen pieniä hämmennyksen tuntemuksia: Kelly huomasi toisinaan outoja tuntemuksia kehossaan, ja Belinda koki samanlaisia hetkiä. Mutta yhdessä he selvisivät jokaisesta uudesta tunteesta luottavaisin mielin ja rauhoittuen. Käsi kädessä, hartioita hipaten, tiiviisti peittojen alle käpertyen, kaikki, mikä olisi voinut tuntua hämmentävältä yksin, muuttui turvalliseksi, hallittavaksi ja jopa lohduttavaksi toisen rinnalla.

Vanhemmat ja hoitajat näkivät selvästi, että Kelly ja Belinda olivat enemmän kuin ystäviä. He olivat pari jokaisessa merkityksellisessä merkityksessä tässä maailmassa. Heidän rakkautensa oli viatonta, hoivaavaa ja täysin sopivaa: jatkuvaa välittämisen, luottamuksen ja omistautumisen ilmaisua. Heidän annettiin pysyä pieninä ja lapsellisina samalla kun he tutkivat toveruuden syvyyksiä ja loivat rutiineja, jotka kietoivat heidän elämänsä täysin yhteen.

Aamut alkoivat yhteisillä konttausretkillä leikkialueelle, iltapäivät kuuluivat tunneleita tutkien ja torneja rakentaen, ja illat päättyivät yhdessä käpertyneinä yhteiseen pinnasänkyyn. Jokainen pieni teko – lelun tarjoaminen ensin, kädestä pitäminen mattolabyrintissa, nauraminen palikoiden kaatuessa – muistutti heidän ensitapaamisestaan lähtien vaalimasta rakkaudesta.

Vaikka ulkomaailma muuttuikin, Kelly ja Belinda kukoistivat heille suunnitellussa tilassa. Kasvaminen oli vapaaehtoista ja lapsuus saattoi kestää loputtomiin. Ja tästä tilasta he olivat löytäneet kaiken tarvitsemansa – turvallisuuden, ilon ja jonkun heitä todella ymmärtävän horjumattoman läsnäolon.

Pehmeiden peittojen lämmössä, leikkihuoneiden naurun keskellä ja yhteisten rutiiniensa hiljaisessa läheisyydessä Kelly kuiskasi Belindalle: "Olen iloinen... että olemme yhdessä."

Belinda painautui lähelle ja kuiskasi: "Ikuisesti."

Ja niin, maailmassa, joka antoi lasten pysyä juuri sellaisina kuin he olivat, Kelly ja Belinda jatkoivat elämäänsä rinnakkain, täysinä vauvoina, täysin hoivattuina ja täysin rakastettuina. Heidän päivänsä, leikkinsä, päiväunsa ja ateriansa, kaikki kietoutuen toisiinsa, muodostivat perustan elinikäiselle kumppanuudelle, jota vanhemmat juhlivat, hoitajat tukivat ja jota kaksi pientä tyttöä, jotka olivat valinneet toisensa kaiken muun yläpuolelle, vaalivat.

Tässä maailmassa ei ollut kiirettä. Oli vain rakkautta, luottamusta ja lempeää lohtua siitä, että he olivat juuri sitä, mitä he olivat, yhdessä, ikuisesti pieniä.

Jos pidit tästä lyhyestä tarinasta, käy osoitteessa www.abdiscovery.com.au, josta löydät laajan valikoiman tarinoita lyhyistä hyvin pitkiin, kaikki aikuisista vauvoista ja maailmasta, jossa he haluavat elää.